

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hímélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

Óh, mindnyájan... jertek e vizekre!

Esaiás 55. része egyike a Biblia azon helyeinek, melyben különösen, szinte elemi erővel tör elő Isten csodálatos szeretetének emberi ésszel felfoghatatlan és megérthetetlen ténye. A szent, tökéletes Isten vágyakozó, sőt emésztődő szeretettel hívja, várja a bűnös, Tőle elfordult embert. Ő, akinek hatalma és dicsősége oly teljes, hogy azt semmi sem fokozhatja, vagy kisebbítheti, szereti a mi bűnös lelkünket forró, kibeszélhetetlen, isteni szeretettel! Nem ragadta meg ez a szeretet még soha a szívedet? Nem éreztél még soha sem hálát és viszonszeretetet ezért?

Istennek ezt a nagy szeretetét csak kétféleképpen fogadhatod: vagy elhiszed s akkor, mint tartozást, átadod neki életedet, vagy nem hiszed és akkor a legteljesebb égi és földi boldogságot taszítod el magadtól.

„Óh, mindnyájan, kik szomjuhoztok...” Talán te is már régóta keresed az igazi boldogságot, lelki békét? Akkor jó helyen jársz, ha a Bibliát olvasod! Az Úr Jézus vár már régóta rád, hogy megnyugtassa háborgó szívedet, eltörölje bűneidet és tartalommal, nyugodt boldogsággal töltsen meg eddig bizonytalan, nyugtalan életedet. Ne habozz, fogadd el az Urat még ma!

Vagy talán hallottad már sokszor a hívó szót? Látod is, hogy akik az Úréi, azok igazán boldogok, de még kedvesebbek neked a világ örömei és azt hiszed, hogy a te természetednek ezek felelnek meg inkább? Azt mondod, hogy te is meg akarsz „majd” térni, csak nem „most”, majd később, majd öregkorodban? Vigyázz! Ez istenkisértés! A kegyelem ideje lejárhathat! Neked szól a 6. vers És. 55-ből: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok Őt segítségül, amíg közel van!”

Ha anyagi bajok, megpróbáltatások nehezítik életedet, magad, vagy szeretteid közül egy súlyos, talán gyógyíthatatlan beteg és nem tudod megérteni, miért mérte ezt rád Isten; háborgó lelkedre itt a balzsam: „Mert nem az én gondolataim, a ti gondolataitok és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr!” Sokszor nehéz úton kénytelen vezetni Isten egyes lelkeket, hogy a maguk tehetetlenségét, semmi-ségét meglátván, Hozzá forduljanak és reábízzák életüket. Ő jobban tudja, kinek mire van szüksége örökkévaló javai szempontjából! Hidd el, hogy Ő jobban és bölcsebben szeret, mint te önmagadat. Kövesd a hívó szót, bárki légy és akkor megtapasztalod a 13. vers igazságát, hogy: „A tövis helyén ciprusz nevededik, bogács helyett mirtusz nevededik” és az elégedetlen szívben kinyílik az öröm és béke virága. V. Z.-né

A magános orgonista.

Németországban történt a háború idején ez az esemény, amit egy katonai automobilvezető ír le:

„Ellenséges területről jöttünk hazafelé. Éjjel utaztunk és egy széllőtt faluba értünk. Sehol sem volt élőlény, sem világosság látható. Csak a hold világította meg a romhalmazt. Egyszerre csak észrevettem, hogy a kocsinkon valami nincs rendben. Megálltam és míg a kísérőm a megtöltött fegyverrel őrt állt mellettem, rendbehoztam a gépet. Amikor elkészültem, gyanus neszt hallottam és figyelni kezdtem. Lassanként rájöttem, hogy a távolból jövő hang, halk zene. Nem értettük a dolgot. Mindketten fegyverünket kezünkbe fogva, halkan a zene irányába indultunk. Egy templomhoz értünk, amelynek csak a tornya volt széllöve és néhány ablaka kitorve. Két oldalról óvatosan beléptünk és megálltunk a templom hajójában.

A hold bevilágította az ablakon, távolról ágyúörgés hallatszott, itt pedig az orgona szólt.

Egy choral hangzott a magasból, anélkül, hogy láttuk volna, hogy hol van az orgona és hogy ki játszik. Leírhatatlan hatást gyakorolt ránk, és nekünk, kemény katonáknak, könny csordult ki a szemünkből. Percekig nem mertem megzavarni az ünnepélyes hangulatot, de tovább kellett mennünk és így egy erélyes „Állj, ki vagy!” kiáltással tisztáztam a helyzetet. Az orgona mellett két sebesült volt, akik a tűzvonalból jöttek és tábori kórházat kerestek. Eltértek és így kerültek erre az elhagyott helyre. A fáradtságtól és gyengeségtől nem tudtak továbbmenni és így tértek be a kis templomba.

Az egyik közülük egy északporosz orgonista volt, a másik egy

badeni lakatos. Az orgonista azt gondolta, hogy ez lesz az életének utolsó orgonajátéka, nem remélte, hogy valaki itt felfedezi őket. Aztán eljátszotta még: „Adjatok hálaát mindnyájan” és „Erős vár a mi Istenünk”-et, mit mind a négyen együtt énekeltünk. Később a két sebesültet feltettük az automobilra és útnak indultunk. Elvittük őket a nyolcvan kilométernyire levő montmedyi tábori kórházba.

Miért kellett épen azon a helyen elromlani a motorkocsinak? A hiba is egész csekély volt. Ha nem álltunk volna meg, akkor nem találtuk volna meg a két sebesültet és ki tudja, mi lett volna belőlük . . .”

Igy gondoskodik az Ur csodálatosan azokról, akik csendességben reá várnak.

Hányan lesznek ott?

A többségnek nagy a vonzó ereje. Bizalmatlanok vagyunk egy olyan iránnyal szemben, amelyet kevesen képviselnek. Főleg a nagyvárosi emberek szoktak hozzá a nagy arányokhoz. Ezért lesz nekik nevetséges a földszintes ház és a kis vicinális. Érettebb ember azonban felismeri annak a közmondásnak az igazságát, hogy csak a gyerekek, meg a balgák keresik mindenáron a nagyot.

Ezeket a gondolatokat szóaltatta meg valaki egyszer János 6. r. 60—69 versei tárgyalásánál, ahol azt látni, hogy az Ur Jézus körül levőknek a száma hogy apad.

Vannak emberek, akik nem bírják ki épen istentiszteleteken, bibliaórákon azt, hogy kevesen legyenek. A természet világában van egy törvény, melyet az úr iszonyának, horror vacui-nak hívnak. Egy lelkes, aki sokat szenvedett az üres templomoktól, megállapította, hogy

egy ilyen törvény van a lelkek világában, csak hogy fordítva. Mert a víz és a levegő épen ezen törvény alapján igyekszik elfoglalni minden elfoglalható helyet. És az ember? A telít még telibbé, az üreset még üresebbé teszi.

Jó azonban, hogy ez mégsem egyetemesen uralkodó törvény s hogy az Úr Jézust nem rettentette vissza. Láttá jól mindakét szemével, hogy mind többen pártolnak el Tőle. Egyeseknek bizonyos kifogásuk volt. Megelégtették a komolyságot, melylyel az Ő követése járt és kezdtek elmaradni. Sokan csatlakoztak hozzájuk olyanok, akik úgy is csak azért tömörültek Jézus körül, mert bizonyos ideig úgy látszott, hogy mellette lesz a többség. A megkapó az, hogy Jézus nem fél a kisebbségtől. Ha megfigyeljük legboldogabb óráit, azok nem a nagy tömegben átéltek órák voltak. Találkozás a samáriai asszonnyal, látogatás a bethániai házban, megszállás Zakeuséknál . . . Még a 12 tanítvány között is csinált magának szűkebb kört, anynyira nem félt a kisebbségtől.

Jézus nem félt a kisebbségtől, csak az a kérdés, hogy te nem félsz-e? Oly sokan vannak, akiket ha meghívsz, mindjárt azt kérdik tőled: Lesznek-e ott sokan? A nagy vacsoráról szóló bibliai történetet ma bátran ki lehetne bővíteni egy negyedik esettel. Oly sokan maradnak el valahonnét, jó helyről azért, mert félnek, hogy úgy is kevesen lesznek. Nagyon rossz jel az, ha valaki lelki téren is csak ott érzi jól magát, ahol sokan vannak. Néhány évvel ezelőtt egy lelkésznek azt mondta valaki, hogy szeret a biblia-órára járni, de szeret a májusi litániára is, mert azt tartja, hogy ahol a többség, ott az igazság. Azóta az Úr megnyitotta a szemeit s már másképp gondolkodik. De mennyien gondolkodnak még ma is úgy, hogy, ahol a többség,

ott az igazság. Elfelejtik, hogy egy megromlott világban élünk, hogy mekkora a bűn. Elfelejtik azt is, hogy „tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz”, mert „sokan vannak, akik azon járnak.” Hát valóban azt tapasztalod, hogy mindenki mindenben a legjobbat keresi! Óh, ha így lenne, akkor zavarba ejthetne, hogy miért nem találsz az Úr Jézus körül a többséget.

Ne kívánj hát a többséghez tartozni mindenáron. Ne maradj el valahonnan azért, mert hátha kevesen lesznek ott. Ilyen gondolkodás mellett nem tarthatott volna ki Jézus mellett egyetlen egy tanítványa sem. Akkor nem terjedhetett volna el a keresztyénség és nem indulhattak volna meg egyházakat s népeket felébresztő lelki mozgalmak. A világ egyik legnagyobb mozgalmának megindításánál tizenketten voltak jelen. De mit gondolsz, Isten országa terjedhetett volna-e, ha nem akadtak volna a kisebbségtől nem felő emberek. Nem szabad ember az, akit a szám köt. Ha ketten lennétek ott, akkor is csak menj el. Ahol ketten, vagy hárman az én nevemben együtt lesztek, én is ott leszek. Különben is a kisebbség csak látszat. Ahol az Úr van, ott a többség. (II. Kir. 6 : 16—20.) G. A.

Gondolatok.

Az Istenből való életnek három ismertető jelét állítja elénk a János evangéliumának 14. része:

1. *Ti ismeritek Istennek Lelkét. (17. vers.)*

2. *Ez a Lélek bennetek marad és megszentel benneteket. (17. vers.)*

3. *Veletek marad mindörökké. (16. vers.)*

Isten Igéje.

Isten Igéje, melyből árad
 Forrása égi tisztaságnak,
 Igazság napja,
 Amelytől kapja
 A fényt ez a sötét világ,
 Fényeddel hasd a lelkem át!

Isten Igéje, vaspöröly te,
 Csak sujts az én kemény szívemre,
 Mi bűn ott gerjed,
 Azt összetörjed,
 Zúzd szét, mi ellen áll neked,
 Oh, mondd ki szent ítéleted!

Isten Igéje, vigaszom vagy,
 Örömforrás is, tiszta és nagy,
 Szívem vidítani,
 Lelkemet üdíteni,
 Hozzád megyek minden napon,
 Erő van nálad, s nyugalom.

Isten Igéje, tőled ébred
 Szívemben édes, égi ének,
 S az ég felé von,
 Hol ül a trónon
 Dicső Atyám, menny Istene,
 S Megváltóm és Uram vele.

Isten Igéje rám világít,
 Vezér a mennynek ajtajáig,
 Világosságban
 És tisztaságban
 Járom meg földi útamat,
 S az égi hon majd befogad.

Németből ford. Vargha Gyuláné.

Jól fogsz lakni.

Egy szegény özvegyasszony így mondta el, hogy hogyan tanult meg a gyermekétől elégedettnek lenni olyankor is, ha a nap a felhők mögé bujt.

„Egy késő őszi napon az ablaknál ültem, kint süvített a szél, de az én szívemben még nagyobb volt a vihar, mint odakint. Természetesen, ha a szememet jobban ki-

nyitottam volna, akkor a szállingózó hópelyhekről leolvashattam volna az üzenetet: „Isten köszönt téged.“ De én is úgy voltam, mint a gyermekek, akik úgy elmerülnek a játékokban, hogy nem hallják meg az atyjuk szavát. Szívem háborgott a gondoktól és nem hallottam meg a vigasztaló szót. Férjem halálával elvesztettem földi támaszomat, aki minden nehézségben segítségemre volt.

Ma megint nehéz napom volt. A fiai nem sokára megjönnek az iskolából, alig ettem valamit, hogy nekik maradjon elég. Egyszerre csak egy vidám, éneklő gyermekhangot hallottam közeledni a lépcsőn. Az én kis nyolcéves fiam volt. Ő mindig vidám és kedves volt. Az idősebbik, a tízéves, gyakran elégedetlen volt és több gondot okozott nekem. Ő is hazajött. A kisebbik már az asztalnál ült, imádkozott és becsülettel két részre osztotta a kevés ennivalót. A nagyobbik is leült. Aggódva hajoltam a munkám fölé. Vajjon elég lesz-e az ennivaló?

„Anyám! Olyan éhes vagyok és csak ilyen kevés van?” — kérdezte a nagyobbik. „Ilyen kevés.“ A szívembe vágott ez a két szó. És mi lesz még holnap? — Előbb nem értettem meg a Mennyei Atya köszöntését a hópelyhen, most fiam által szölt hozzám az Ur.

„Ilyen kevés“ — szölt a kisebbik — „imádkozzál előbb!“ „Akkor több lesz?“ — kérdezte a nagyobbik. „Nem, de akkor jól fogsz lakni“ — szölt és elmondta, hogy a tanító úr ma beszélt arról, hogy az Ur Jézus néhány kenyérrel és hallal sok embert elégitett ki, mert imádkozott és megáldotta a kevés kenyeret.

Ez egy olyan prédikáció volt, amilyent én még nem hallottam. A szívembe hatolt és megfeddett

kishitűségemért és újra hitre segített. Szobácskámba mentem és imádkoztam. Másnap újra volt kenyerünk. Az én nagy fiam sem mondta többé, hogy „ilyen kevés” és én sem panaszkodtam többet, hanem minden terhemmel az Urhoz mentem és Ő reá vetettem. Ha az Ur egyszer majd megkérdezi tőlem, hogy: „Szükséget szenvedtél-e?” Akkor azt kell felelnem: „Nem, Uram, soha,”

Isten gondoskodik az övéiről.

Egy tengeri hajón, amely hosszú tengeri útra indult, egy hölgy súlyosan megbetegedett. Ném tudott mást enni, mint egy-egy szelet narancsot.

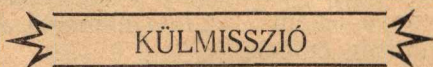
Egy napon azzal a hírrel mentek hozzá: „Ezek az utolsó narancsok. Azt gondoltuk, hogy van még egy ládával, de tévedtünk, nincs több.”

Az orvos aggódalmasan hallgatta, a beteg hozzátartozói pedig kétségbe voltak esve. A beteg azonban azt mondta: „Ha az én Mennyei Atyám azt akarja, hogy életben maradjak, küldhet számomra narancsot. Ha pedig haza akar hívni, akkor is boldog leszek.”

A hajó gazdasszonya a vállát vonogatta: „Narancsládák nem úsznak a tengeren” — gondolta — „itt Isten sem segíthet.”

Es mi történt? Estefelé egy hajó vészjelzését vették észre és a kapitány egy csónakot küldött át. A másik hajón kifogyott minden élelmiszer, csak narancsuk volt még, abból pedig a hajó legénysége nem tudott megélni. Néhány láda konzervet küldtek át a szűkölködők részére, onnan pedig anélkül, hogy sejtették volna, hogy amott egy hívő lélek várja, hálából néhány láda narancsot küldtek át.

A gazdasszony könnyek között jelentette a betegnek, hogy van már narancs. A beteg mosolyogva csak annyit mondott: „Köszönöm, Atyám. Tudtam, hogy fogsz küldeni, ha szükségem lesz rá.”

Mohammedtől Krisztushoz.

Mir Jawad egyik mohammedán teológiai iskolának nagy tekintélyű tanára volt. Az elmúlt őszt valamelyik vasárnapján egy missziói templom mellett vitt el az útja, ahol éppen istentisztelet volt. Belépett, hogy meghallja, mit is tudnak a keresztyének beszélni. Mir Jawad többször szólt előadásiban a keresztyének ellen, de tulajdonképpen azt csak izlam beszédekből ismerte. Most először hallott keresztyén beszédet és nagyon meglepte az a szellem, ami az egyszerű prédikációból kiáradt. Máskor is elment, sőt négyszemközt beszélgetésre is felkérte a misszionáriust. Talán egy hónappal később megint egyszer résztvett az istentiszteleten, ahol több mohammedán is volt jelen. Szólásra emelkedett Mir Jawad és kijelentette nyilvánosan, hogy az Ur Jézus az ő „megváltója.” Ezután felszólította a jelenlevő mohammedánokat, hogy vizsgálják meg magukat és tegyék meg ők is ezt a lépést, csatlakozzanak hozzá és szenteljék arra az életüket, hogy a mohammedánoknak hirdessék az Ur Jézus evangéliumát. Három nap múlva már a keresztyének imaóráján is résztvett.

Futótűz gyanánt terjedt el a hír a környéken, hogy Mir Jawad keresztyénné lett. A bíróság elé állították és rá akarták bírni, hogy tegye le az esküt a koránra, hogy

ő mohammedán és az is marad. Mir Jawad levette a süvegét, kivett belőle egy koránt és egy mohammedán etikát, átadta a bírónak és így szólt: „Nem óhajtom, hogy ezután mohammedánnak tekintsenek, mert az Ur Jézus tanítványa lettem!“ azután elhagyta a bíróság épületét.

Másnap Mir Jawad a misszionáriust magához kérte, hogy keresztelje meg. A misszionárius kijelentette, hogy nincs joga ahhoz, hogy azonnal megkeresztelje. „Nem baj, — felelte, — mert az igazi kereszttség úgyis belülről történik a Szent Lélek által és nem a külső szertartástól függ. Elmegyek és hirdetem az evangéliumot úgy, ahogy tudom.“ Hiába figyelmeztette őt a misszionárius a fenyegető veszélyre, Mir Jawad ment.

Másnap kezdődött az évenként ismétlődő három napos gyász Fatimáért, Mohammedleányaért. Nagy csapatok vonulnak végig az utakon, láncokkal ütik, verik magukat és gyászdalokat énekelnek. Első nap délben egy férfi jött a misszionáriushoz azzal a hírrel, hogy Mir Jawad a város legforgalmasabb terén áll, ahol a gyászmenetek felvonulnak és így szól a néphez: „Nem találjátok meg az üdvösségeteket ezen az úton, üdvöt csak az Ur Jézus adhat!“ A csöcselék Mir Jawad körül tolong és meg akarják támadni. A misszionárius rögtön útnak indult, hogy Mir Jawad segítségére siessen. Már nem találta a piactéren, de amint a vad zaj nyomán elindult, egy rendőr-állomáson fedezte őt fel. Néhány napra elzárlák és a vagyonát elkobozták. Amint szabadlábra helyezték, elindult a misszionáriushoz, útközben két férfinak magyarázta az Ujtestamentomot, mire újra elfogták a rendőrök, durván megverték és elzárták.

Mir Jawad bátorsága bámulatba ejtette egész Tábrist. Elmenet Aserbeidjan legmagasabb mohammedán egyházi férfiához és így szól hozzá: „Eljöttem megmondani, hogy mi mohammedán vezetők elég sokáig csaltuk a népet, itt az ideje, hogy megmondjuk az igazat Istenről. Ön a legmagasabb tanítója az izlamnak egész Aserbeidjanban. Teljesítse kötelességét és tanítsa a népet a koránra. Meg vagyok róla győződve, hogyha az emberek igazán megismerik, hogy mi van a korábban, akkor ők is meglátnak úgy, ahogy én megláttam, hogy a korán is az Ur Jézusra mutat.“

Egyesek, akik a szobában voltak, kezdték őt szidalmazni és kiáltották: „Csaló, hazug!“ Mir Jawad így válaszolt: „Ítéljen a lelkiismeretek, hogy hol az igazság a szűkeblű izlamban, amely mindenkit elnyom, vagy ezekben a szavakban: „Boldog ember az, aki a csúfolódók székében nem ül“ és az Ur Jézus szavában: „Én pedig azt mondom néktek, hogy aki azt mondja az Ő atyjafiának, hogy bolond, méltó a gyehenna tűzére.“ A szolgálak megragadták és kilökték az ajtón.

Egyik támadás a másik után érte Mir Jawadot, végül a hozzátartozói eltüntették. Sokakra gyakorolt nagy hatást az ő bátor fellépése. Ezzel nagy szakadás támadt Perzsiában az izlam sérthetetlennek látszó falán.

Ahányszor egy-egy újabb szomorúság ér minket, olyan, mintha Atyánk az égben az iskolacsengőt meghúzná. Kezdődik a lecke! És vajjon mikor tanulnak a gyermekek többet, az iskolaidőben, vagy a vakációban?

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márc. 1. Luk. 14: 1—11, Jer. 1: 1—10. Isten igazi prófétáinak egyik ismertető jele az, hogy teljesen kicsinyeknek, tehetetleneknek, a reájuk bízott nagy feladat elvégzésére alkalmatlanoknak érzik magukat. Így volt vele Mózes (II. Móz. 3:11, 4:10.), így volt Ésaiás (És. 6:5.), így volt Pál (II. Kor. 12:9—10.), s így van bizonyára ma is Istennek sok, nagyra hivatott szolgálója. Az ilyen összetörött lelkeket tudja az Ur kegyelme fölemelni, s reájuk bízni országának nagy dolgait. S ez a munka kettős. Gyomlálni, irtani, pusztítani, rombolni kell mindent, ami bűn, ami nem az Úrtól van, s építeni, plántálni mindent, amit a kegyelem ad, ami az Úrtól származik.

Márc. 2. Luk. 14: 12—24, Jer. 1: 11—19. A gyenge, tehetetlen prófétán az Ur nagy munkát akar végezni. Vasoszloppá és bástyává akarja tenni. De ez nem a saját ereje lesz. Az Ur maga lesz vele, s Óbelöle árad ki ez az erő. Akik Isten szolgáit támadják, azok tulajdonképpen magát az Urat támadják, mert a hívők által szóló és munkálkodó Ur az, akit nem birnak elviselni. De épen nem is tudják legyőzni a hívőket, mert nem azoknak az erejével, hanem az Ur erejével állnak szemben.

Márc. 3. Luk. 14: 25—35, Jer. 2: 1—13. Milyen megdöbbenő dolog az, hogy a pogányok hűségesebbek az ő tehetetlen bálványisteneikhez, mint Izrael népe az ő hűségés, szeretetteljes, hatalmas Istenéhez! Ez is mutatja az emberi szív romlottságát. Olyan Isten kell neki, amelyik mellett azt cselekedheti, amit akar. De olyan Isten, aki engedelmséget és szentséget kíván, nagyon alkalmatlan. S nemcsak a tudatlan nép lázadzik az ilyen Isten ellen, hanem még azok is, akikre a nép vezetése van bízva. Ezek is inkább saját maguk ásnak kútakat emberi bölcseségből, mintsem merítenének az élő forrásokból, melyeket Isten nyitott meg.

Márc. 4. Luk. 15: 1—10, Jer. 2: 14—22, 26—28. „Valjon nem te szerzed-e ezt magadnak?” kérdi az Ur Izraeltől, s kérdezi ma is mindenkitől, aki nyög és panaszkodik a sors csapásai, a maga életének boldogtalansága miatt. Nem magunk szerezzük-e magunknak a bajokat azáltal, hogy elpártolunk az Úrtól, s kemény igazán tartván az Ő szolgálatát, inkább szabaddok akarunk lenni? Bizony csak a magunk

bűne által szerzett szenvedések nehezek és elviselhetetlenek, mert ha az Úrral járunk, akkor, ami terhet Ő rak reánk, azt hordozni is segít.

Márc. 5. Luk. 15: 11—32, I. Móz. 22: 1—14. A tékozló fiu története mindazoknak a története, akik eltávolodva a mennyei Atyától, a maguk által választott úton járnak, vagy jártak, míg észre nem vették, hogy eltévelyedtek és vissza kell fordulniok, meg kell térniök. Így bizonyára a te történeted is, kedves olvasóm. Csak az a kérdés, hogy a távolban vagy-e még, vagy már visszatértél az atyai házhoz. Vagy talán azt hiszed, hogy rád nem illik ez a példázat, te mindig közel voltál Istenhez, mert hiszen nagyon vallásos vagy? Akkor hát az idősebbik fiuhoz vagy hasonló, ahoz az öntelt, önző, irigy emberhez, aki nem tud örülni eltévedt testvére visszatérésén. Nos, melyik a te képed?

Márc. 6. Máté 4: 1—11, II. Kor. 6: 1—10, Máté 16: 21—26, Zsid. 4: 15—16. Az Ur Jézus még legkedvesebb tanítványának legszeretetteljesebben hangzó szavajban is fel tudta ismerni, hogy azokat a sátán sugálja, az Ő megkísértetésére. Nekünk is nyitott füleket és nyitott szemeket akar adni az Ur, hogy ne engedjük magunkat megtévesztetni hivalkodó, vagy jóakaratainak látszó szavak és tanácsok által, hanem vizsgáljuk meg, hogy azok megegyeznek-e Isten Igéjével, s a Szent-Lélek vezetésével. Ilyen nyitott szemeket és füleket akkor nyerünk, ha készek vagyunk magunkat igazán megtagadni, sajátmagunktól teljesen megszabadulni, s keresztyűnket magunkra véve, az Ur nyomdokában járni.

Márc. 7. Zsolt. 15, Jer. 2: 29—37. Nem az az embereknek és a nemzeteknek a veszte, hogy egyáltalán vétkeztek, mert hiszen akkor nem volna menekülés senki számára, hanem az, hogy bűneiket nem akarják belátni és megbánni. Milyen fennhangzik ma is sokaknak ajkán ez a szó: Nem vétkeztem! Nincs szükségem megtérésre, nincs szükségem Megváltóra! S akik nem mondják is ki ezt, ezt érzik a szívükben, legalább is arra vall egész életük, amelyet nem akarnak megváltoztatni, sőt csufolják és bántják azokat, akik megtérésről, újjászületésről beszélnek. De eljön az idő, amikor övelük is törvénybe száll az Ur.

Márc. 8. Luk. 16: 1—13, Jer. 3: 11—19. Csodálatos az Úr szeretete, mellyel újra meg újra hűtelenné vált népét megint magához hívogatja. Kész nekik megbocsátani, bűneiket elfödozni, hacsak legkisebb bűnbánatot lát is a szivükben. Így terjeszti ki ma is az Úr az Ő hosszútűrő szeretetét a hűtelenekre, az elpártoltakra. Oh, bár ez a hosszútűrő, megbocsátani és megújítani kész szeretet sok szivnek a keménységét felolvasztaná, sok lelket megtérésre, visszafordulásra indítana. Ti, kik az Úrét vagytok, imádkozatok ezért, imádkozatok a nagy ébredésért a mi hazánkban is!

Márc. 9. Luk. 16: 19—31, Jer. 3: 20—25. Mily jól estk olvasni, hogy Izrael számára eljött a bűnbánat ideje. S mily jól eshetett az Úrnak, hallani ezeket a szavakat: Vétkeztünk az Úr ellen. Ma is erre vár az Úr, egyeseknél és népeknél egyaránt. Erre vár a mi magyar népünknl is. Oh, bár jönne ei mielőbb a bűnbánatnak, az összetörtetésnek az ideje!

Márc. 10. Luk. 17: 1—10, Jer. 4: 1—4. Ha megtérsz, Istenhez térj meg. Ne valamely emberhez, ne is valamely tanhoz, valamely közösséghez, vagy egyházhoz, hanem egészen az Úrhoz. Szánts teljesen új ugart, kezdj teljesen új életet, s ne engedd az új életnek tiszta magvait a régi élet rüt tövisei közt növekedni, mert azok hamarosan elfojtják.

Márc. 11. Luk. 17: 11—19, Jer. 4: 5—18. Az Úr, ha szeretetének gyöngéd megnyilatkozásai nem használnak, sokszor előveszi az ostort is az engedetlenek megfenyítésére. A háború is egy ilyen, véres sebet ejtő, szeges ostor. Ezt használta föl sokszor Izrael népének megfenyítésére és megalázására. Ezt az ostort forgatta meg az elmúlt évtizedben a mi fejünk fölött is. Megdorgáltott, megfenyítettett a mi népünk, de valjon megalázta-e magát?

Márc. 12. Luk. 17: 20—37, II. Móz. 33: 17—23. Az Úr teljes dicsőségét a mi gyarló emberi szemünk nem láthatja. Színről-szinre nem láthatja meg Őt földi sze-

münk, mert nem bírná elviselni ezt a látványt. De azért mi is ráállhatunk arra a kösziklára, amelyik a miszámunkra Krisztus, ahonnan annyit megláthatunk és tapasztalhatunk már most Isten dicsőségéből, amennyit földi ember elviselhet. Színről-szinre majd akkor láthatjuk meg Őt, ha földi porhüvelyünket levetve, megdicsőült testben állhatunk meg előtte.

Márc. 13. Máté 15: 21—28, I. Thess. 4: 1—12, Luk. 10: 17—20, I. Ján. 2: 12—17. Istennek akarja a mi szentté lételünk. A szentségnek a gyakorlati életben két sarkalatos pontja van: a tiszta erkölcs és az atyafiai szeretet. Aki ezekben feddhetetlen, az szentül él. De ezekben feddhetetlenek csak úgy lehetünk, ha odaszenteljük testünket és lelkünket az Úrnak, hogy Ő munkálja testünkben a tisztaságot, lelkünkben a szeretetet.

Márc. 14. Zsolt. 16, Jer. 4: 19—29. Az Istentől elfordult nép közt is mindig akadnak egyes kegyes lelkek, akiknek fáj a mások bűne, akik szenvednek népük romlottsága miatt. Így sirt, kesergett Jeremiás is Izrael népének pusztulása fölött, így hordozta, mint egy fájdalmas terhet, népének bűneit. Valjon Magyarországon vannak-e ilyen hordozó, imádkozó lelkek, akik a részre állanak és küzdenek ennek a népnek a lelki üdvéért?

Márc. 15. Luk. 18: 1—14, Jer. 5: 1—6, 12—19. Jeremiásnak megmondotta az Úr, hogy neki építenie és piántálnia kell, de nem cselekedheti ezt addig, míg előbb nem gyomlált, irtott, pusztított és rombolt. Tűzzé teszi az Úr a próféta szájában az Ő igéjét, hogy ez a tűz égesse ki a bűnt, a tisztátalanságot annak a népnek életéből, s így készítsen helyet az újnak, a tisztának, a szentnek. Itélet és irgalmasság mindig összetalálkoznak Istennek útjain, itélet a bűn felett, irgalmasság a megtérő bűnös iránt. A Golgotha keresztjén ragyog legfényesebben ennek az összetalálkozásnak a világossága.

Vargha Gyuláné.

Olvasóinknak szíves tudomására hozzuk, hogy a „Fébé Evangélikus Diakonissza Anyaház” nevét viselő nyomda Budapest, VII., Damjanich-utca 28 b. szám alá költözött. Nyomdai megrendelések, valamint személyes iratterjesztési beszerzések ezentúl itt is eszközölhetők. Egyébként a lap kiadóhivatala, valamint az Anyaházi Iratterjesztés központja továbbra is Béthelben Klotildfalván marad s így az ebbeli megkeresések továbbra is Klotildfalva (Piliscsaba) Pestm. címre küldendők.

„Fébé” Evangélikus Diakonissza Anyaház Nyomdája Piliscsaba. Vezető: Fekete Géza